

1

พวกเขาเจอเป้าหมายในเดือนกรกฎาคม อัดอั้นความโกรธแค้นไว้ตลอดเดือนสิงหาคม สุดท้ายพยายามลอบฆ่าในเดือนกันยายน แต่ค่าน้ำไหลเพราะดวงลงมือทั้งที่ยังเตรียมตัวมาไม่ดีพอ เสียดยาหนีไปหวุดหวิดราวกับปาฏิหาริย์ แต่โชคดีที่ไม่มีใครรู้

พวกเขาฝ่าด่านอารักขา เข้าประจำตำแหน่งห่างจากจุดที่เป้าหมายกำลังปราศรัยไป 30 เมตร ใช้ท่อเก็บเสียง กระจกสอดหัวเป้าหมายไปแค่นิ้วเดียว มันคงพุ่งเลยหัวไป เผลอ ๆ อาจแฉลบเส้นผม เพราะเป้าหมายยกมือขึ้นลูบผมเหมือนโดนลมพัดจนเสียวทรง หลังจากนั้นพวกเขาเฝ้าดูข่าวย้อนหลังในทีวีซ้ำ ๆ เป้าหมายลูบผมเสร็จก็กล่าวปราศรัยต่อ กระจกบังเร็วและเงียบจนไม่มีใครสังเกตเห็น กระจกสอดเข้าแถมยังพุ่งต่อไปอีก ไม่โดนคนติดตาม สิ่งกีดขวาง หรือสิ่งก่อสร้างใด ๆ ทั้งสิ้น มันวิ่งตามวิถีจนหมดฤทธิ์ร่วงสู่พื้นหญ้ารอบบริเวณไร่การตอบสนอง โชคดีที่ไม่มีใครรู้ ราวกับไม่ได้ยิงกระจกนั้นออกไป พวกเขาไม่ได้ยิงซ้ำเพราะกลัวแต่ต้นตระหนก

ถึงจะล้มเหลวแต่ก็ยังเป็นปาฏิหาริย์ที่ให้กับเรียน ทีมลอบสังหารจึงวางแผนกันใหม่โดยใช้เวลาตลอดเดือนตุลาคม ต้องเป็นมืออาชีพมากขึ้น ใจเย็นขึ้น ศึกษาข้อมูลและวางแผนให้รัดกุมขึ้น ลงมือครั้งต่อไปต้องปรับกลยุทธ์ ทำงานเป็นขั้นเป็นตอนอย่างรอบคอบ ต้องไม่กลัว และลงมืออย่างฉลาด ที่สำคัญต้องไม่ล้มเหลวอีก

เกมพลิกเมื่อถึงเดือนพฤศจิกายน

ริชเชอร์ ชดกาแพกเลี้ยงไปแล้วแต่ถ้วยยังอยู่น้อย เขายกถ้วยเอียงเข้าหาตัว ตะกอนสีน้ำตาลตรงกันถ้วยค่อย ๆ ไหลเหน็ดเหมือนโคลน

“งานนี้ต้องลงมือเมื่อไหร่” เขาถาม

“เร็วที่สุด” เธอตอบ

เขาพยักหน้าแล้วลุกขึ้นยืน “ผมจะโทรหาภายใน 10 วัน”

“พร้อมคำตอบไบ้ใหม่”

ริชเชอร์ส่ายหน้า “แค่บอกว่ามันจะเป็นยังไง”

“ฉันรู้อยู่แล้ว”

“โอเค แค่จะบอกว่าคุณต้องส่งเงินไปที่ไหน”

เธอหลับตาแล้วยิ้ม เขาชำเลื่องมองเธอ

“คุณคิดว่าผมจะปฏิเสธหรือ”

เธอเปิดตามองเขา “แต่ไม่คิดว่าคุณจะยอมตกลงง่าย ๆ”

เขายักไหล่ “ก็เหมือนที่ใจบอกคุณ ผมมันแพ้ทางงานทำหาย ที่จริงเขาพูดถูกหลายเรื่องโดยเฉพาะเรื่องแบบนี้”

“ขอบคุณจริง ๆ”

ริชเชอร์ไม่ตอบ เขากำลังจะก้าวเท้าแต่เธอลุกขึ้นขวางชะง่อน ทั้งสองจ้องหน้ากัน ขยับไปไหนไม่ได้เพราะมีโต๊ะกั้น แล้วเธอก็ยื่นมือให้ริชเชอร์จับ เธอยืนนิ่งอยู่นานเกินจำเป็นแล้วยึดตัวขึ้นจูบแก้มเขาด้วยริมฝีปากอ่อนนุ่ม เป็นลัมผัสเบา ๆ แต่เขากลับรู้สึกคล้ายโดนไฟดูด

“แค่จับมือคงไม่พอ คุณยอมช่วยขนาดนี้” เธอเงยไปครู่หนึ่ง “เราสองคนเกือบได้เป็นญาติกันอยู่แล้ว”

ริชเชอร์พยักหน้าเงิบ ๆ ก่อนก้าวออกจากโต๊ะแล้วเหลียวกลับมามองเธอ จากนั้นขึ้นบันไดกลับไปข้างนอก ยังมีกลิ่นน้ำหอมของเธอติดมือ เขาเดินไปที่ไนต์คลับและฝากข้อความไว้ให้เพื่อนที่ห้องแต่งตัวด้านหลัง แล้วกลับสู่ถนน เขามีเวลา 10 วันในการหาวิธีลอบสังหารบุคคลที่ได้รับการอารักขาสูงสุดเป็นอันดับ 4 ของโลก

8 ชั่วโมง ก่อนหน้านั้น เอ็ม.อี. โพรลิกมาทำงานในเช้าวันจันทร์ 13 วันหลังวันเลือกตั้ง 7 วันหลังเหตุลอบสังหาร และ 1 ชั่วโมงก่อนประชุมวางแผนกลยุทธ์ครั้งที่ 2 ในฐานะหัวหน้าทีมอารักขาเธอตัดสินใจขอเข้าพบผู้บังคับบัญชาในชั้นนี้ เจอเขาที่โต๊ะเลขาฯ หน้าห้อง หนีบแฟ้มไว้ที่แขนท่าทางกำลักริบ สีหน้าบอกว่า *อย่าเพิ่ง* แต่โพรลิกสุดหยาบใจลึกลับก่อนยั่วว่าเป็นเรื่องด่วนและต้องคุยเป็นการส่วนตัวโดยไม่มีการลงบันทึก เขาคิดอยู่ชั่วอึดใจก่อนหันหลังเข้าห้อง ให้เธอเข้าไปก่อนแล้วปิดประตูตามหลังเบา ๆ แบบนี้ดูเป็นการประชุมลับ เขาล็อกประตูเหมือนคนตำแหน่งสูงที่ต้องการบอกเป็นนัยว่า *อย่าทำผมเสียเวลา*

เขาชื่อสไตเวอชันด์ เวลามีคนถามว่าชื่อสะกดยังไง เขาชอบบอกว่าเหมือนกับชื่อผู้ปกครองอาณานิคมนิวอัมสเตอร์ดัมคนสุดท้ายในศตวรรษที่ 17 แต่ถ้าจะให้ใหม่ขึ้นมาหน่อยเขาจะบอกว่าสะกดเหมือนชื่อนูหรี สไตเวอชันด์อายุ 50 ปีเศษแต่นับว่าดูดีกว่าคนวัยเดียวกัน ผอมสูงแข็งแรงแบบนักกีฬา แต่ผมหงอกเร็วและเริ่มบาง เขาคร่ำหวอดในวงการมา 25 ปีเต็มและใกล้จะเกษียณแล้ว

เขาใส่สูทบุรุษสี บราเธอร์สสุดเนี้ยบทุกวัน ไม่เคยแหกกฎตัวเอง แต่ถ้าเป็นเรื่องการวางกลยุทธ์จะยืดหยุ่นและไม่เคยล้มเหลวสักครั้ง ไม่ว่าจะรับมือกับปัญหาหนักแค่ไหนก็ไม่เคยพลาด แอมโซคยังเข้าข้างตลอด แม้ว่าจะอยู่ในองค์กรที่ไร้ความปราณี คนอย่างสไตเวอชันด์ก็ยังคงเป็นคนดีที่น่าร่วมงานด้วย

“ดูคุณกังวลนะ” เขาเปรย

“นิดหน่อยค่ะ” โพรลิกตอบ

ในห้องทำงานขนาดกะทัดรัดเสียงเบา มีเฟอร์นิเจอร์ไม้ที่ขึ้น และสะอาด ไร้ที่ติ ผ่นทาสีขาวสว่างในแสงไฟ มองผ่านมูลิที่เปิดอยู่ครึ่งเดียวเห็นนอกอาคาร อิมคริม

“กังวลเรื่องอะไร” เขาถาม

“ฉันมีเรื่องที่ต้องขออนุมัติ”

“เรื่องอะไร”

“มีเรื่องหนึ่งที่อยากลองทำ” เธอเกริ่น

โพรลิกอายุ 35 อ่อนกว่าสไตเวอซันต์ 20 ปี ตัวสูงกำลังดี สูงกว่าค่าเฉลี่ยของสาวอเมริกันรุ่นเดียวกัน 4-5 เซ็นต์ แต่ถ้าเรื่องความฉลาดและความกระตือรือร้นเกินค่าเฉลี่ยไปไกล รูปร่างอยู่ระหว่างอ้วนแฉับกับล่ำสัน ผิวพรรณเปล่งปลั่ง ดวงตามุ่งมั่นเปล่งประกาย ผมบลอนด์ตัดสั้นปล่อยตามธรรมชาติ บุคลิกเหมือนนักกีฬาที่เพิ่งพาทีมคว้าเหรียญทองโอลิมปิกแต่รีบออกจากสนามแข่งหนีนักข่าวที่จะพุ่งมาสัมภาษณ์ โพรลิกเป็นคนเก่งที่ถ่อมตัว

“แล้วมันเรื่องอะไร” สไตเวอซันต์วางแฟ้มไว้บนโต๊ะซึ่งทำจากแผ่นหินสีเทา ห้องตกแต่งหรูหราทันสมัย เฟอร์นิเจอร์เซตดูจนขึ้นเงา โต๊ะทำงานโล่งคงเพราะเขาเป็นคนเนี้ยบจึงทำให้งานมีประสิทธิภาพ

“ฉันอยากให้คนนอกทำ” โพรลิกบอก

สไตเวอซันต์ขยับแฟ้มตั้งฉากกับมุมโต๊ะ ลูบนิ้วตามสันแฟ้มตรวจดูองศา

“คิดมาดีแล้วใช่ไหม” เขาถาม

เธอไม่ตอบ

“คงมีใครในใจแล้วสินะ” เขาเดา

“เป็นมื่อดีที่สุด” เธอบอก

“ใครกัน”

เธอส่ายหน้า “ฉันอยากให้เป็นความลับ”

“มีคนแนะนำเขาหรือไง”

“หรือเธอ” โพรลิกขัด

สไตเวอซันต์พยักหน้า คิดแบบคนรุ่นใหม่

“มีคนแนะนำคนนั้นมาใช่ไหม”

“จากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้”

“คนในเครือข่าย”

“ใช่”

“งั้นก็ต้องเกี่ยวกับเราอยู่แล้วสิ”

“แหล่งข้อมูลไม่ได้ทำงานที่เดิมแล้ว”

หัวหน้าหันไปขยับแฟ้มให้ขนานกับขอบโต๊ะด้านยาวก่อนย้ายกลับที่เดิม

“สมมุติว่าผมไม่เห็นด้วยล่ะ คุณได้เลื่อนตำแหน่งมา 4 เดือนแล้ว และการตัดสินใจเอาคนนอกมาทำงานตอนนี้ อาจจะทำให้คนอื่นมองว่าคุณขาดความมั่นใจ ถ้าเป็นแบบนี้คุณจะทำไง”

“ฉันไม่กังวลเรื่องนั้น”

“ควรระวังล่ะ เพราะมีสิทธิว่าคุณจะเจ็บหนัก อย่าลืมนว่ามีอีก 6 คนรอเสียบตำแหน่งคุณอยู่ ถ้าเกิดเรื่องนี้หลุดออกไป รับรองมีปัญหาแน่ หกคนนั้นจะคอยค่อนแคะว่าคุณไม่เก่งจริง”

“ฉันคิดว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องรักษาความสามารถของตัวเอง”

“งั้นหรือ”

“ฉันไม่เห็นทางอื่นแล้วจริง ๆ”

เขาเงยไป

“บอกตรง ๆ ว่าไม่สบายใจเท่าไร” โพรลิกพูดต่อ “แต่ฉันมั่นใจว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย นี่เป็นการตัดสินใจขั้นเด็ดขาด”

สไตเวอซันต์นั่งนิ่ง

“คุณจะทำอนุมัติหรือเปล่า”

เขายกไหล่ “ไม่เห็นต้องมาขออนุมัติ จริง ๆ ควรเริ่มลงมือไปแล้วด้วยซ้ำ ไม่ต้องสนอะไรทั้งสิ้น”

“นั่นไม่ใช่สไตล์การทำงานของฉัน”

“งั้นอย่าให้ใครรู้ และอย่าให้มีเอกสารเป็นหลักฐาน”

“แน่นอนล่ะ”

เขายกหน้าก่อนทำตัวเป็นเจ้าหน้าที่รัฐที่ดีด้วยการยิงคำถามสำคัญ

“ค่าตัวแพงไหม”

“ไม่เลย” โพรลิกตอบ “อาจจะฟรีด้วยซ้ำ ยกเว้นค่าใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น... เราเคยมีอดีตร่วมกัน”

“มันจะส่งผลต่ออนาคตของคุณ อาจไม่ได้เลื่อนตำแหน่งอีก”

“ทราบค่ะ แต่ถ้าไม่ทำแบบนี้ฉันก็จบเท่เหมือนกัน”

“ผมเป็นคนเลือกคุณมารับตำแหน่งนี้ ถ้าเกิดมีเรื่องขึ้นมา คุณรู้ใช่ไหมว่าผมจะโดนทางเลขไปด้วย”

“ทราบค่ะ”

“ฉันหายใจลึก ๆ นับหนึ่งถึงสิบ แล้วค่อยบอกว่าจะเอาอย่างไร”

โพรลิดทำตามนั้น เงียบไป 10 วินาทีก่อนจะยืนยัน “เรื่องนี้จำเป็นจริง ๆ”

สไตเวอซันต์หยิบแฟ้ม “ฉันลงมือเลย”

โพรลิด ลงมือทันทีหลังประชุมวางแผนกลยุทธ์เสร็จ รู้แล้วว่า การลงมือทำเป็นส่วนที่ยากที่สุด จากที่เคยคิดว่าการขออนุมัติเป็นขั้นตอนสุดท้าย แต่เทียบไม่ได้เลยกับการตามหาคน เธอรู้แค่ชื่อกับประวัติคร่าว ๆ แถมยังไม่มีข้อมูลเพิ่มจากเมื่อ 8 ปีก่อน ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจำถูกหรือเปล่า มีอยู่คืนหนึ่งที่คุยเล่นกับแฟน เขาพูดถึงคนคนนั้นขึ้นมาลอย ๆ ตอนนั้นเธอไม่ได้ใส่ใจฟังเท่าไร มั่นใจแค่ชื่อนั้น

เธอเขียนชื่อนั้นลงไปขีด ๆ บนหัวกระดาษ เห็นแล้วนึกถึงอดีต บางเรื่องก็เลวร้าย แต่ส่วนใหญ่เป็นความทรงจำที่ดี หลังจ้องอยู่นานก็ตัดสินใจขีดฆ่าทิ้งแล้วเขียนใหม่ว่า *ผู้ต้องสงสัย* แบบนี้ช่วยให้ตั้งสติได้บ้าง ปิดเรื่องส่วนตัวออกจากสมอง แทนที่ด้วยสิ่งที่ได้จากการ *ฝึกเบี่ยงต้น* ต้องระบุตัวและหาผู้ต้องสงสัยให้เจอแก่นั่นพอ

อาวุธสำหรับไล่ล่าคือคอมพิวเตอร์ ด้วยตำแหน่งของเธอจึงเข้าถึงฐานข้อมูลได้มากกว่าคนทั่วไป ที่รู้แน่ ๆ คือ *ผู้ต้องสงสัย* รายนี้เป็นทหาร เธอจึงเข้าไปดูฐานข้อมูลของศูนย์ประวัติกำลังพลที่เมืองเซนต์หลุยส์ รัฐมิสซูรี ที่นี้เก็บรายชื่อและข้อมูลของทหารทุกคนในกองทัพสหรัฐ เธอค้นจากนามสกุลแล้วรอ ลักพักโพลมา 3 ชื่อ ตัดทิ้งไปชื่อหนึ่งทันที *ไม่ใช่คนนั้นแน่* รายที่สองก็ไม่ใช่ *แก่เกินไป* เหลือรายชื่อสาม *ซัวร์* เธอจดวันเดือนปีเกิดกับหมายเลขประกันสังคม ก่อนคลิกบนโปรแกรมและกรอกรหัสผ่าน คราวนี้มีรายละเอียดสั้น ๆ ขึ้นมาหน้าจอ

ข่าวร้าย คือผู้ต้องสงสัยออกจากกองทัพไปแล้ว ปลดประจำการอย่างมีเกียรติเมื่อ 5 ปีก่อนหลังรับใช้ชาตินานถึง 13 ปี ยศสุดท้ายคือพันตรี มีราย

การเหรียญล้ำหาญยาวเหยียดรวมทั้งเหรียญซิลเวอร์สตาร์และเพอร์เฟิลฮาร์ต โพรลิกไล่อ่านเกียรติประวัติแล้วจดข้อมูลโดยแยกเป็นรายปี

ต่อไปก็ดูรายชื่อผู้เสียชีวิต เพราะการฝึกเบื้องต้นสอนว่าไม่มีประโยชน์ที่จะตามหาคนตาย โพรลิกพิมพ์เลขประกันสังคมลงไปและเพิ่งรู้ว่ากำลังหายใจอยู่ *ไม่มีชื่อเขา* แสดงว่ายังมีชีวิตอยู่ ขึ้นต่อไปคือหารายชื่อในศูนย์ข้อมูลอาชญากรรมแห่งชาติ เพราะการฝึกเบื้องต้นสอนว่าไม่มีทางดึงตัวผู้ต้องขังมาร่วมงานได้ ถึงจะคิดว่าคนอย่างเขาไม่น่าติดคุกก็ตาม แต่ต้องค้นดูถึงจะมั่นใจได้ เธอรู้ว่าฐานข้อมูลของศูนย์อาชญากรรมซ้ำเป็นเต่า จึงเก็บเอกสารบนโต๊ะใส่ในลิ้นชักแล้วลุกไปเติมกาแฟ พอกลับมาดูจึงรู้ว่าผู้ต้องสงสัยไม่เคยถูกจับกุมหรือถูกดำเนินคดี แต่มีหมายเหตุสั้น ๆ ว่า*เอพีไอ*ไม่มีเพิ่มประวัติของคนคนนี้ *น่าสนใจ* จึงเข้าไปดูฐานข้อมูลของเอพีไอ เจอแฟ้มแต่เปิดดูไม่ได้ โพรลิกรู้วิธีฝ่าด่านระบบความปลอดภัยของเอพีไอ ในที่สุดก็ได้คำตอบว่าอดีตทหารรายนี้ไม่ได้โดนเอพีไอหมายหัว

เธอจดเพิ่มก่อนเข้าไปดูฐานข้อมูลป้ายทะเบียนรถกรมการขนส่งทางบก *นี่ก็ข่าวร้าย* ผู้ต้องสงสัยไม่มีใบขับขี่ *น่าแปลก น่าปวดหัวซะมด* หมายความว่าไม่มีรูปถ่ายและที่อยู่ล่าสุด โพรลิกเข้าไปค้นในฐานข้อมูลของกระทรวงกิจการทหารผ่านศึกในชิคาโก ใส่ชื่อ ยศ และเลขประจำตัว พบว่าอดีตทหารรายนี้ไม่ได้รับสวัสดิการใด ๆ และไม่ได้ให้ที่อยู่ติดต่อไว้ *ทำไมเป็นแบบนี้ อยู่ไหนกันแน่* เธอย้อนไปเทียบดูข้อมูลสำนักงานประกันสังคมกับประวัติการรับเงินบำนาญ แต่ไม่เจอสิ่งที่ต้องการ ตั้งแต่ออกจากกองทัพเขาไม่ได้ทำงานที่ไหนเลย อย่างน้อยก็งานถูกกฎหมาย ตรวจสอบกับทางสรรพากรแล้วเป็นเรื่องจริงตลอด 5 ปีมานี้เขาไม่เคยเสียภาษีเลย แม้กระทั่งเพิ่มประวัติก็ไม่มี

โอเค จะเอาจริงล่ะนะ โพรลิกปิดฐานข้อมูลของหน่วยงานรัฐทั้งหมด ไล่เปิดโปรแกรมผิดกฎหมายที่ใช้เจาะระบบลับสุดยอดของธนาคารได้ ที่จริงไม่ว่าในสถานการณ์ไหน ๆ เธอก็ไม่ควรใช้เพราะผิดจรรยาบรรณ แต่เธอไม่ได้ห่วงแก้อีตัวเองอยู่แล้ว แค่ว่าหวังว่าจะได้ข้อมูลอะไรบ้าง ถ้าผู้ต้องสงสัยเปิดบัญชีที่ไหนสักแห่งใน 50 รัฐก็จะมีผลลัพธ์ขึ้นมา ไม่ว่าจะเปิดบัญชีเงินฝากสำหรับเช็คและบัตรเครดิต หรือแม้กระทั่งบัญชีเปล่าที่ไม่มีการเคลื่อนไหว เธอรู้ว่ามี

คนมากมายที่ไม่มีบัญชีธนาคาร แต่เชื่อว่าไม่น่ารวมคนที่เคยเป็นถึงนายทหารยศพันตรีผู้ได้รับเหรียญกล้าหาญ

โพรลิดใส่หมายเลขประกันสังคม ค้นหาในช่องประกันสังคมกับในช่องเลขประจำตัวผู้เสียภาษี พิมพ์ชื่อแล้วกด ค้นหา

ไกล ออกไปเกือบ 300 กิโลเมตร แจ็ค ริชเซอร์หนาวลั่นในเมืองแอตแลนติกซิตี กลางเดือนพฤศจิกายนแบบนี้ กระแสลมแรงหอบไอเค็มจากมหาสมุทร เข้าปกคลุมทุกอย่าง รู้สึกชื้นและเหนียวตัวตลอดเวลา ลมตีขาทางแกมเบตติดา และพัดชยะปลิวว่อน เมื่อ 5 วันก่อนเขาอยู่ที่ลอสแอนเจลิส คิดว่าพลาดแล้วที่ไม่ได้อยู่ต่อ เพราะแคลิฟอร์เนียตอนใต้ในช่วงนี้อากาศอบอุ่น มีลมทะเลพัดอ่อน ๆ ไม่ใช่ลมกระโชกที่หิมแห่งผิวน้ำแบบนั้น เขากำลังคิดว่าควรกลับไปที่นั่นหรือที่ไหนก็ได้

หรือควรอยู่ต่อแล้วซื้อเสื้อโค้ตมาใส่

ริชเซอร์ข้ามจากอเมริกาฝั่งตะวันตกมาตะวันออกพร้อมหญิงสาวผิวดำกับน้องชาย เหตุผลที่ออกจากลอสแอนเจลิสก็เพราะอยากมาเที่ยวทะเลทรายโมฮาวี สองพี่น้องสูงอายุนั่งรถบิวอิคคันเก่าจอดรับหลังจากที่เขาโบกรถ ริชเซอร์สังเกตเห็นไมโครโฟนและเครื่องเสียงรุ่นโบราณ มีกล่องใส่คีย์บอร์ด ยี่ห้อยามาฮ่ากับกระเป๋าเสื้อผ้าอยู่หลังรถ หญิงสาวบอกว่าตัวเองเป็นนักร้อง ส่วนน้องชายเล่นคีย์บอร์ด กำลังมุ่งหน้าไปแอตแลนติกซิตีเพื่อเล่นดนตรี น้องชายขับรถไม่พูดไม่จาแถมขับได้แย่มาก เจ้ารถคันนี้มันเศษเหล็กวิ่งได้ซัด ๆ เฉียดตายยกคันหลายครั้งในช่วง 8 กิโลเมตรแรก แล้วหญิงสาวก็เริ่มร้องเพลง “ยู ดอนท์ เลิฟ มี” ของดอว์น เพนน์เพื่อสงบจิตสงบใจ

ริชเซอร์เลยตัดสินใจเดี๋ยวนั้นว่าจะยอมทนเพราะอยากฟังเธอร้องเพลง เขาอาสาขับรถแทน ส่วนเธอก็ยังคงร้องเพลงต่อไป น้ำเสียงแหบมีเสน่ห์ เสียงเทียบชั้นนักร้องเพลงบลูส์ดัง ๆ ด้วยซ้ำ แต่โชคคงไม่เข้าข้างเธอ เสียงเครื่องยนต์ดังสนั่นแข่งกับเสียงตัวถังทำหน้าที่เป็นจังหวะเพลง รถวิ่งได้ไม่เกิน 80 กิโลเมตรต่อชั่วโมง วิฑูญในรถก็ฟังได้แต่คลื่นเอเอ็มจากสถานีท้องถิ่น

แถมยังขาดเป็นช่วง ๆ ฟังได้ต่อเนื่องไม่เกิน 20 นาที เธอร้องคลอไปตลอดทาง ส่วนห้องชายหลังสนิทอยู่ที่เบาะหลัง ริชเซอร์ขับรถวันละ 18 ชั่วโมงติดต่อกัน 3 วันจนกระทั่งถึงรัฐนิวเจอร์ซีย์ รู้สึกเหมือนเดินทางมาพักผ่อนช่วงวันหยุด

จุดหมายของสองพี่น้องคือคลับระดับห้าดาว ห่างจากทางเดินเลียบชายหาดไป 8 ช่วงตึก ผู้จัดการคลับดูเจ้าเล่ห์พร้อมจะโกงได้ทุกเมื่อ ริชเซอร์จึงออกตัวช่วยนับหัวลูกค้ำและตามเงินค่าจ้างที่ควรได้ทุกอาทิตย์ เขาทำงานอย่างโปร่งใสจนผู้จัดการหงุดหงิด เวลาโทรศัพท์เขาจะใช้มือบังไว้พอลงจ้องหน้า ริชเซอร์เหมิ่ง ส่วนริชเซอร์ก็แค่จ้องกลับพร้อมส่งยิ้มเย้น ๆ เขาทำหน้าที่นี้มา 3 อาทิตย์ติด เริ่มล้าและชักเหลื่อติดกับอากาศหนาวเหน็บ เนื้อเพลงของวงเดอะมามาส์แอนด์เดอะปาปาส์ดังก้องอยู่ในหัว *ถ้าฉันอยู่ที่เอลเอ คงจะรู้สึกปลอดภัยและอบอุ่น* พอเช้าวันจันทร์เขาเกือบจะเปลี่ยนใจไปจากเมืองนี้และเตรียมออกเดินทางอีกครั้ง นักศิษย์บอร์ดเดินมาส่งหลังจากกินมื้อเช้าด้วยกัน ริชเซอร์ได้ยินเสียงชายแก่เป็นครั้งแรก

“อยากให้คุณอยู่กับเราก่อน” นักศิษย์บอร์ดพูดไม่ชัด ผิวรอบดวงตาทหย่อนคล้อยแต่แววตาเปี่ยมความหวัง

ริชเซอร์ไม่ตอบ

“ถ้าคุณไม่อยู่ ผู้จัดการโง่เราแน่” ชายชราพูดเหมือนว่านักดนตรีกับการถูกโง่เป็นของคู่กัน

“เราต้องมีค่าน้ำมันเพราะจะไปนิวยอร์กต่อ เพื่อได้งานจากบี. บี. ดิงคลับที่เทมส์สแควร์ เราจะได้กลับมารุ่งเหมือนเก่า คุณช่วยเราได้เยอะ เราเชื่อใจคุณ”

ริชเซอร์ฟังเฉย ๆ

“ผมรู้ว่าคุณกังวล” ชายแก่พูดต่อ “ที่ต้องมาทำงานเบื้องหลังแบบนี้”

ริชเซอร์แค่นิ่งบาง ๆ

“คุณทำมาหากินอะไรกันแน่ เป็นนักมวยเหรอ”

“เปล่า คงไม่มีนักมวยคนไหนเป็นอย่างผมหรอก”

“นักมวยปล้ำเหมือนในเคเบิลทีวีหรือเปล่า”

“เปล่า”

“ตัวสูงใหญ่แบบนี้เป็นนักมวยปล้ำได้สบาย ๆ เลยนะ ถ้าคุณเต็มใจช่วยเราคงไม่ต้องเจอปัญหายุ่งยาก” ชายชราพูดไม่ขัดเพราะฟันหน้าร่วงหมดแล้วถามต่อเมื่อเห็นริชเซอร์ยังเงิบ “คุณทำมาหากินอะไร”

“ผมเคยเป็นสารวัตรทหาร” ริชเซอร์ตอบ “ทำงานให้กองทัพมา 13 ปี”

“แล้วคุณก็ลาออกกันหรือ”

“ประมาณนั้น”

“แล้วไม่ได้ทำงานอื่นเลยหรือ”

“ไม่มีงานที่อยากทำ” ริชเซอร์ตอบ

“คุณอยู่ที่ลอสแอนเจลิสหรือ”

“ผมอยู่ไม่เป็นที่ ย้ายไปเรื่อย”

“คนเดินทางควรอยู่ด้วยกัน” ชายแก่พยายามกล่อม “ช่วยเหลือกันทำงานร่วมกัน”

ช่วยเหลือกัน

“แต่ที่นั่นหนาวมาก” ริชเซอร์พูด

“แค่ซื้อเสื้อกันหนาวสักตัวก็ไม่มีปัญหาแล้ว”

ริชเซอร์ยืนอยู่ในมุมที่โตนลมทะเลจนกางเกงแนบติดขา กำลังตัดสินใจว่าจะไปไหนดี ทางหลวงหรือร้านขายเสื้อผ้า คิดถึงสถานที่ที่น่าอยู่ ชุมชนลาไฮย์ริมชายฝั่งแปซิฟิกมีห้องเช่าราคาถูก กลางคืนอุ่นสบาย เมื่อดวงอาทิตย์ลับฟ้าก็มีดาวสุกใสขึ้นมาแทน แคมยังมีเบียร์เย็น ๆ อีก แต่นึกถึงหญิงชราที่รับเขาขึ้นรถมา เธออาจได้ไปร้องเพลงในไนวยอร์ก บังเอิญเจอแอมมองที่คลั่งไคล้ เพลงเก่าจนเรียกไปทำสัญญา ได้เข้าห้องอัดต่อด้วยทัวร์คอนเสิร์ตทั่วประเทศ ได้ลงนิตยสารโรลลิงสโตน มีชื่อเสียงเงินทอง บ้าน รถใหม่ เขาจึงหันหลังให้ถนน เดินห่อตัวสูลมหนาวไปทางทิศตะวันออกเพื่อหาร้านขายเสื้อผ้า

วันเดียวกัน โพรลิดค้นหาบัญชีธนาคารจากรายชื่อของสถาบันการเงินที่ลงทะเบียนกับรัฐซึ่งมีเกือบ 12,000 แห่ง รวมกว่าพันล้านบัญชี ในที่สุดก็เจอบัญชีที่ตรงกับชื่อและหมายเลขประกันสังคมของผู้ต้องสงสัย อยู่ที่สาขาเมือง

อาร์ลิงตัน รัฐเวอร์จิเนีย เธอจ้างที่อยู่ธนาคารอย่างประหลาดใจ ห่างจากที่นี่ไม่ถึง 7 กิโลเมตร รับผิดชอบละเอียดแล้วคว่ำโทรศัพท์โทรหาเพื่อนร่วมงานตำแหน่งอาวุโส ให้เขาติดต่อขอรายละเอียดทุกอย่างจากธนาคาร โดยเฉพาะที่อยู่บ้าน ย้ำให้รีบดำเนินการแต่ต้องรอบคอบและไม่มีการลงบันทึก หลังวางหูเธอรู้สึกอึดอัดที่ต้องใช้ให้คนอื่นทำงานง่าย ๆ แทน เพราะนี่ไม่ใช่นิสัยของโพรลิก

ริชเชอร์ เจอร้านขายเสื้อผ้าลดราคาห่างจากชายหาดไป 3 ช่วงตึก ร้านแคบแต่ลึก 30 เมตร ราวยาวเหยียดแขวนเสื้อผ้าเรียงราย ของผู้ชายอยู่ฝั่งขวา เขาเดินจากหลังมาหน้าร้าน สองราวแรกแขวนเสื้อกันหนาวตัวสั้น ไม่เหมาะเพื่อนทหารแปลก ๆ คนหนึ่งเคยเปรียบเทียบว่า มีเสื้อโค้ตดี ๆ ก็เหมือนมีหนายเก้ง ๆ ช่วยปกป้องกันให้เราได้ ราวถัดไปมีเสื้อโค้ตผ้าหนาและหยาบบุขนสัตว์ ตัวเล็ยยาวถึงหน้าขา หน้าใช้ได้

“ให้ช่วยเลือกใหม่”

ริชเชอร์หันไปมองหญิงสาวเจ้าของเสียง

“พวกนี้เหมาะกับอากาศที่นี่ไหม”

“เหมาะที่สุด”

หญิงสาวดูรำเริง เธอเริ่มแจจแจงว่ามีการพันสารบางอย่างเคลือบผ้าสักหลาดเพื่อไล่ความชื้น บอกว่าฉนวนที่บุไว้จะช่วยให้ร่างกายอบอุ่น แม้ว่าอุณหภูมิจะติดลบ เขาไล่มือไปตามราวก่อนดึงตัวสีมะกอกเข้มขนาดเอ็กซ์เอ็กซ์แอลออกมาดู

“ผมเอาตัวนี้”

“ไม่อยากลองใส่ก่อนหรือ” เธอถาม

เขาลองใส่ เกือบพอดีตัวแต่ไหล่คับนิดหน่อย แขนก็สั้นไปนิ้วหนึ่ง

“3 เอ็กซ์แอลที่น่าจะดีกว่า” เธอให้ความเห็น “ของคุณ 50 หรือเปล่า”

“50 อะไร” ริชเชอร์เงง

“ความกว้างของอก”

“ผมไม่รู้หรอก ไม่เคยวัด”

“คุณหม่าจะสูงเกือบ 2 เมตร”

“น่าจะ”

“น้ำหนักล่ะ”

“110 กิโล ไม่เกิน 113”

“ต้องใหญ่และยาวกว่านี้ ลองตัวนี้ดู”

เขารับจากเธอมาลองใส่ ตัวนี้หลวมกำลังสบาย ช่วงแขนก็พอดี

“ลองดูกางเกงหน้อยใหม่” เธอถามแต่ไม่รอคำตอบ หันมากะขนาดเอว และขาของริชเซอร์ แล้วหยิบกางเกงผ้าสักหลาดสีเข้ากับเสื้อโค้ต จากนั้นข้ามไปที่ราวแขวนเสื้อเซต “เหลือแค่ใส่เสื้อยืดข้างในก็เข้าชุดแล้ว ชอบสีอะไรคะ”

“หืม ๆ หีบ ๆ”

เธอพาดทุกชิ้นที่เลือกไว้บนราว ทั้งเสื้อโค้ต กางเกงขายาว เสื้อยืด และเสื้อยืด ทั้งหมดเป็นสีน้ำตาลมะกอกกับสีกาเกี๋ยงเข้ากัน

“โอเคไหม” เธอถาม

“ดีเลย มีชุดชั้นในไหม”

ริชเซอร์เลือกกางเกงบ็อกเซอร์สีขาวยาว 2 ตัวกับถุงเท้าอีกคู่

เธอเดินไปคิดเงินหน้าร้าน เริ่มสแกนบาร์โค้ด

“ทั้งหมด 189 เหรียญค่ะ”

เขาจ้องตัวเลขสีแดงบนหน้าจอเครื่องคิดเงิน

“นี่กว่าที่นี้ขายของลดราคาซะอีก”

“ราคานี้ไม่แพงเลยนะคะ”

เขาส่ายหน้า ล้วงแบงก์ยิป ๆ จากกระเป๋ากางเกงแล้วส่งให้ 190 เหรียญ รับเงินทอน 1 เหรียญ ตอนนี้อยู่ในกระเป๋าเหลือแค่ 4 เหรียญเท่านั้น

เพื่อน ร่วมงานคนนั้นโทรกลับมาหาโพรลิดภายใน 25 นาที

“ได้ที่อยู่เขาไหม” เธอถามทันทีที่รับสาย

“บ้านเลขที่ 100 ถนนอวิงตัน บูเลอวาร์ด เมืองอาร์ลิงตัน รัฐเวอร์จิเนีย รหัสไปรษณีย์ 20310-1500”

โพรลิดจืดที่อยู่ “ขอบคุณมาก ฉันต้องการแค่นี้แหละ”

“เดี๋ยว”

“อะไรเหรอ”

“คุณรู้จักถนนวอชิงตัน บูเลอวาร์ดใช่ไหม”

“ก็เส้นที่ไปสะพานเมมโมเรียลไม่ใช่เหรอ”

“มันมีแต่ถนน”

“ไม่มีตึกเลยเหรอ ต้องมีสิ”

“มีอยู่หลังหนึ่ง หลังเบ้อเริ่มเลยละ ห่างจากโหล่ถนนด้านตะวันออกเกือบ

200 เมตร”

“ตึกอะไร”

“เพนตากอนไง” เขาอธิบาย “โพรลิด นี่มันที่อยู่ปลอม ด้านหนึ่งของถนนวอชิงตันคือสุสานอาร์ลิงตัน ส่วนอีกด้านเป็นตึกเพนตากอน ไม่มีอย่างอื่นอีก ไม่มีบ้านเลขที่ 100 ไม่มีแม่แต่กล่องไปรษณีย์เข้า ผมตรวจสอบกับสำนักงานไปรษณีย์แล้ว รหัสไปรษณีย์นี้เป็นของสำนักงานกองทัพบกในเพนตากอน”

“เยี่ยม” โพรลิดประซด “คุณได้บอกธนาคารหรือเปล่า”

“ไม่ ก็คุณกำชับมาให้ระวัง”

“ขอบคุณมาก ฉันคงต้องเริ่มต้นใหม่”

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้น บัญชีนี้แปลก มีเงินเหลืออยู่ในบัญชี 6 หลัก แต่เป็นบัญชีออมทรัพย์ ไม่มีรายได้เข้ามาเลย ลูกค้ารายนี้ทำธุรกรรมการเงินผ่านบริษัทไอเงินเวลเทิร์น ยูเนียนเท่านั้น ไม่เคยไปธนาคาร โทรติดต่อย่างเดียวแล้วบอกรหัสผ่าน ธนาคารจะส่งเงินผ่านเวลเทิร์น ยูเนียนไปให้”

“ไม่มีบัตรเอทีเอ็มเหรอ”

“ไม่ใช้บัตรอะไรทั้งนั้น ไม่เคยใช้เช็คด้วย”

“เวลเทิร์น ยูเนียนเจ้าเดียวเหรอ ไม่เคยได้ยินอะไรแบบนี้มาก่อน มีบันทึกไว้บ้างไหม”

“มีไปทั่ว 40 รัฐ เต็มหน้าจะเพิ่มขึ้นด้วย ช่วง 5 ปีมานี้มีเงินเข้าบ้าง ถอนจำนวนเล็กน้อยแต่หลายครั้ง ที่ออฟฟิศเวสเทิร์น ยูเนียนล้วน ๆ ทั้งในเมืองและนอกเมือง สถานที่ไม่แน่นอน”

“ฟิลิก”

“เห็นไหมล่ะ มันแปลก”

“คุณทำอะไรได้บ้าง”

“ทำหมดแล้ว พวกนั้นรับปากว่าจะโทรบอกถ้าลูกค้ารายนี้ติดต่อเข้ามา”

“เขาติดต่อธนาคารบ่อยแค่ไหน”

“เอาแน่ไม่ได้ เคยวันช่วงนานสุดก็ 2-3 อาทิตย์ ช่วงที่หนอยก็ทุก 2-3 วัน ส่วนมากจะเป็นวันจันทร์ เพราะธนาคารปิดเสาร์อาทิตย์”

“ถ้าวันนั้นฉันอาจโชคดี”

“ใช่ แต่ปัญหาคือผมจะโชคดีด้วยหรือเปล่านั้นสิ”

“ไม่เท่าฉันหรอก”

ผู้จัดการ คลับจับตามองริชเซอร์ที่เพิ่งก้าวเข้าลิบบีโมเต็ล แล้วรีบหลบไป ยังถนนข้าง ๆ หยิบมือถือขึ้นมาพูดเบา ๆ แต่ร้อนรนและมั่นใจ

“เพราะเขาถูกรุม” เขาตอบคำถาม

ปลายสายพูด

“วันนี้ น่าจะดี” ผู้จัดการพูดต่อ

“อย่างน้อยต้อง 2 หมอนี่ตัวใหญ่มาก” เขาตอบคำถามสุดท้าย

ริชเซอร์ อยู่ที่โมเต็ล แลกเงินที่เหลือเป็นเหรียญ 25 เซนต์ ดึงไปที่ตู้โทรศัพท์กดเบอร์โทรของธนาคารที่จำได้ขึ้นใจ บอกรหัสผ่านแล้วแจ้งให้ส่งเงิน 500 เหรียญเข้าเวสเทิร์น ยูเนียนสาขาแอตแลนติกซิตีก่อนเวลาปิดทำการ จากนั้นกลับเข้าห้องพัก ใช้ฟันกัดป้ายฉลากออกจากเสื้อและกางเกง ย้ายของจากกระเป๋าทางเกงตัวเดิมไปใส่ตัวใหม่ โยนชุดที่ใส่ในถูดูร้อนทิ้งแล้วเปลี่ยนใส่

ชุดใหม่ สำรวจตัวเองในกระจกที่ประตูเสื้อผ้า ถ้าไว้หนวดเคราจะเหนื่อยแล้ว
หาแว่นมาใส่ คงลุยไปถึงขั้วโลกเหนือได้สบายแน่

11 นาที ถัดมา โพรลิกได้รับรายงานการขอโอนเงิน เธอหลับตาและกำ
มือแน่น หยิบแผนที่อเมริกาฝั่งตะวันออกติดทะเลมาเปิดดู ถ้าการจราจร
เป็นใจ 3 ชั่วโมงน่าจะไปถึง เธอคว้าเสื้อแจ็คเก็ตกับกระเป๋าถือแล้ววิ่งไปที่ลาน
จอดรถ

รีชเชอร์ ปล่อยให้เวลา 1 ชั่วโมงทิ้งไปเปล่า ๆ ในห้องพักที่โมเต็ล จากนั้น
ออกไปทดสอบจนวนในเสื้อโค้ต การทดลองภาคสนาม สมัยอยู่กองทัพใช้คำ
นี้กันบ่อย เขาเดินฝ่าลมไปยังทิศตะวันออกจนถึงมหาสมุทร รู้สึกว่ามีคนตาม
มาจึงเดินช้าลง มองเงาสะท้อนในกระจกร้านค้า เห็นร่างคนตามมาอยู่ข้างหลัง
ทิ้งระยะเกือบ 50 เมตร ยังระบुरुปร่างหน้าตาไม่ได้

เขาเดินไปช้า ๆ เสื้อโค้ตใช้ได้ แต่เสียดายไม่ได้ซื้อหมวกมา เพื่อน
ที่เคยเปรียบเรื่องเสื้อโค้ตเคยพูดว่าร่างกายจะสูญเสียความร้อนไปกว่าครึ่งทาง
ศีรษะ ตอนนั้นเข้าใจแล้วเพราะลมหนาวพัดเข้าหัวเข้าหน้าจนน้ำตาไหล ช่วง
พฤศจิกายนร้านคาร์ิมหาดีในนิวเจอร์ซีย์น่าจะซื้อหมวกใหม่พรมชาย เขาตั้งใจว่า
หากกลับจากเวสเทิร์น ยูเนี่ยนจะหาร้านขายของมือสอง

ถึงทางเดินริมหาดเขาเลี้ยวไปทางทิศใต้ หันขวับไปมองข้างหลังแต่ไม่เห็น
อะไร เดินย้อนกลับไปทางเดิมคือทิศเหนือ ทางเดินไม่ริมหาดอยู่ในสภาพดี
เยี่ยม บ้ายบอกว่าปูด้วยไม้เนื้อแข็งที่สุดในโลก ถึงจุดนี้ยังรู้สึกว่ามีคนสะกด
รอยตาม จึงตัดสินใจลอบบุคลิกปริศนาไปทางท่าเรือเซ็นทรัล ถึงจะเก่าแก่มาก
แล้วแต่โครงสร้างเดิมยังอยู่ ดูคล้ายกับภาพถ่ายสถาปัตยกรรมในตำราประวัติ
ศาสตร์ อากาศหนาวไล่คนแต่ยังพอมีร้านค้าเปิดอยู่บ้าง เขาใช้เงินที่เหลืออยู่
ไม่กี่เหรียญซื้อกาแฟดำแก้วใหญ่ คิดว่าคั้มเพราะมันช่วยให้ร่างกายอุ่นขึ้น จาก
นั้นเดินจิบกาแฟไปจนสุดทางบนท่าเรือ ทิ้งแก้วเปล่าลงถังขยะ จ้องมหาสมุทร